

דברי ישרים

ג'ליון תס"ו 466

פְּרִשֶׁת הַשְּׁבוּעַ לַעֲרֵי הָעֶאֱזָן

לזכות הרב עקיבא בן אלישבע אסתר לרפואתו השלמה בתושחי

בהוצאת מכון דברי יושר

פְּרִשֶׁת וַיֵּרָא תִּשְׁפ"ו

מה בפרישה

תמצית דברי הפרשה
בשילוב פירושים ודרושים

ילדים וקריים וחביבים!

הפרשה מתחילה בידיעה שהשם נראה אל אברהם אבינו כשהוא יושב בפתח האהל ביום.

השם נראה אל אברהם כדי לבקרו בקור חולים אחרי שעברו שלשה ימים מהבטית מילה של אברהם.

אברהם אבינו ישב בפתח האהל, כי הוא המתין לאורחים שיבואו אפילו שהוא היה חולה וחלש, כדי שיוכל להאכילם ולהשקותם וללמדם להכיר שיש בורא לעולם ולברך ולהודות להשם על הכל.

האורחים לא הגיעו, כי השם ברחמי העצומים הוציא חמה מנרתיקה כדי שהאנשים ישארו בבתיהם ולא יצאו לדרך ביום הנורא ששרר באותו היום בעולם, אך בראותו שאברהם אבינו מצטער על כך, זמן לו השם שלשה מלאכים שהיו נראים בלבושם בערבים שוכני המדבר, וכאשר אברהם ראה אותם, בקש רשות מהשם ומיד רץ אליהם ובקש מהם שיתארחו אצלו, ירחצו רגליהם, וישענו תחת העץ ויאכלו.

המלאכים שכאו את מסירותו של אברהם לקדם את המצוה, נענו לו, והראו את עצמם שהם אוכלים את לשונות הבקר והחמאה והחלב שאברהם נתן לפניהם.

כאשר הגיעו המלאכים לביתו של אברהם, הוא התרפא על ידי המלאך רפאל, והמלאך מיכאל בשר לשרה ולאברהם שבשנה הבאה ינלד להם בן.

כזה זקנה הייתה שרה עד שהבשורה הזאת גרמה לה לחזק בקרבה על הדבר, אך השם אמר לאברהם שהבשורה הזאת היא בשורת אמת, שהרי לא בדרך הטבע תלויים הדברים אלא ברצונו של השם, ומהשם לא ימנע דבר מלעשותו ברצונו.

בפרשה הקודמת קראנו על אנשי סדום הרעים והחטאים, כזה רעים הם היו עד שצעקת העגל והרוץ שהם גרמו לאנשים עלתה עד לשמים, ועל כן גברה עליהם מדת הדין ונגזר לכלותם.

אך טרם שיתבצע הגזירה, הקדוש ברוך הוא הודיע

את הדבר לאברהם על הענש שסדום והערים סביבה צפויים לקבל, ולאחר שאברהם אבינו ניסה פעמים רבות ולא הצליח ללמד עליהם זכות, נשלחו המלאכים להציל את לוט ולהפוך את סדום.

המלאכים הגיעו לעת ערב אל סדום, כשבאותו היום לוט נבחר לשופט על הסדומים, אך כאשר ראה את המלאכים נזכר בביתו של אברהם אבינו והזמין לבוא אל ביתו ללון ולרחץ רגליהם והוא עמד להם משתה.

דבר בואם של האורחים הגיע לאנשי סדום, בגלל שעירית אשתו של לוט שענייה היו רעות באורחים הלכה "לחפש" מלח אצל השכנים.

הסבה שהיא הלכה אל השכנים לבקש מלח, הייתה כדי שדבר הגעת האורחים אל ביתם יתפרסם בעיר, מסבה זו היא גם נענשה כמו שנראה בהמשך הפרשה.

מיד אנשי סדום התאספו מסביב לביתו של לוט ובקשו שיוציא אליהם את האורחים כדי לעשות להם רע. לוט לא הסכים, ואנשי סדום נגשו לפרוץ אל הבית, המלאכים מכניסים את לוט הביתה, ומפנים את אנשי סדום שמסביב לבית במחלת ה"סנוורים", שבה אדם רואה אך אינו מבין מה הוא רואה, ולכן הם לא מצליחים למצוא את הפתח.

המלאכים מודיעים ללוט על מטרת שליחותם ומבקשים ממנו להתארגן ליציאה מהירה מסדום הוא ומשפחתו, אך כאשר שומעים זאת חתניו הם מלגלגים עליו ולא מוכנים לצאת.

המלאכים מאיצים בלוט ומוציאים אותו יחד עם אשתו ושתי בנותיו ומניחים אותם מחוץ לעיר כשהם מצויים אותם להמלט אל ההר, אך לוט בקש מהם להמלט אל העיר צוער שעדן לא הגדישה את סאת החטאים, המלאכים נענים לו ולא מחריבים את העיר.

המשורר מה בפרשה תמצית ענייני הפרשה בשלוב פירושים ודרושים

>>>>>> המושג מהעמוד הקודם

עם עלות השמש וטרם שקיעת הירח המטיר השם על ארבעת הערים החטאים גפרית נאש מן השמים והפכם ממעלה למטה על יושביהם ורכושם ומחכם מעל פני האדמה.

אשת לוט אשר לא ציתה לצווי המלאכים לא להביט לאחור, הביטה אל עבר הערים והפכה לנציב מלח. חלקה הראשון של הפרשה מסתיים במעשה לוט ובנותיו אשר התחבאו במערה, והן חשבו שרק הן נאביהן נותרו לחיות בעולם, ולכן הם התחתנו עמו ונולדו מהן אבות האמות עמון ומואב.

בהמשך הפרשה נקרא שאברהם אבינו עזב את מקום מגוריו הקודם, כי לאחר שחרבו ערי סדום התמעטו העוברים והשבים בדרכים, ועבר לגר הנמצאת בדרום ארץ ישראל, באותה העת מלך בגר - אבימלך, כדי לא לסכן את חיו טוען אברהם כי שרה - היא אחותו, הפלשתים לוחמים את שרה אל בית אבימלך.

בחלום הלילה השם נגלה אל אבימלך, ומזהיר אותו ומצוה עליו להשיב את שרה לאברהם.

לטענת אבימלך לאברהם על כך שלא אמר כי שרה אשתו, מסביר אברהם כי לא שקר, שכן שרה היא בת אחיו, והסבה שלא אמר שהיא אשתו, כדי שלא יחרגו אותו, וינקחו אותה לאשה למלך.

יחד עם זה שאבימלך משיב את שרה, הוא מעניק לאברהם כל טוב ומציע לו לשבת בארצו היכן שירצה. לאחר מכן מתפלל אברהם אל השם שישיר את מפת העקרות שהשם הכה את בית אבימלך בעקבות מעשהו.

בתחלת הפרשה קראנו על בשורת המלך לאברהם ושרה שיוולד להם בן, ואכן שנה בדיוק לאחר בקור המלאכים, נולד לאברהם בן המאה שנים ולשרה בת התשעים - בנם, אשר נקרא על פי צווי השם - יצחק. בהגיע יצחק לגיל שנתים, ערך אברהם משתה גדול להודות להשם.

נקרא בהמשך הפרשה על כך ששרה אמנו אינה מרוצה מהקרבה בין יצחק וישמעאל וההשפעה השלילית של ישמעאל על בנה ומבקשת מאברהם לגרשו.

לאברהם קשה מאד לעשות זאת, אך השם מצוה עליו לשמוע בקול שרה, ומבשר לו שיצחק הוא העתיד להמשיך בדרך וממנו יצא העם היהודי, ויחד עם זאת גם

ישמעאל יתנה לאמה גדולה בזכות שהוא בנו של אברהם.

אברהם מציד את הגר וישמעאל בלחם ומיכל עור מלא מים - חמת, ומגרשם מביתו והם יוצאים אל המדבר, לאחר זמן תמים המים, וישמעאל צמא למים וכמעט שהוא מת מצמא, אמו משליכה אותו באכזריות כחוק מעיניה כדי שלא תצטער בראותה את צערו ומותו, אך בשמים דנים את הנער לזכות ומלאך נשלח להראות להגר באר מים כדי שתוכל להשיב את נפש הילד.

נקרא בפרשה על כך שאבימלך בראותו את ברכת השם הנתונה לאברהם, פורת עמו ברית לדורות, הברית הזאת נשמרת על ידי זרעו של אברהם - בני ישראל לאורך שנים, אך לא כך נהגו בני אבימלך אשר הפרו את הברית כמה וכמה פעמים מצידם.

בחלקה האחרון של הפרשה נקרא על הנסיון העשירי (לפי רב הדעות) שהשם מנסה את אברהם - ומצוה אותו להעלות את יצחק בנו היחיד לקרבן עולה בהר המזריה.

אברהם אינו מהסס והולך בשמחה לקיים את צווי השם, ומגיע עם בנו יצחק ושני נעריו אל המקום שבו רואים את הר המזריה, והוא ויצחק הולכים בשמחה לקיים את הצווי הנורא הזה, כשהם מותירים מאחור את שני הנערים אליעזר וישמעאל יחד עם החמור. על אף כל הקשיים שהשטן מערים עליהם בדרךכם, הם מוסרים את נפשם לקיים את מצוות השם.

כאשר מגיעים האב ובנו אל הר המזריה, בונה אברהם את המזבח ועוקד את יצחק בנו על גביו, ואך רגע טרם ישחט את בנו, קורא אליו מלאך האל לקים ומצוה עליו לא לעשות ליצחק מאומה, והשם מבשר לו ונשבע לו שבזכות נאמנותו ללא סג, מעשהו הגדול יעמוד לזרעו עד עולם לגצח נאחים, ובהקריבו את האיל שהשם זמן לו במקום יצחק, נחשב כאילו הקריב הוא את יצחק בנו על גבי המזבח, ובזכות שאברהם אבינו כבש את רחמיו כדי לעשות את רצון השם, אנו מתפללים ומקוים שרחמי השם יכבשו את כעסו מעלינו.

בסיום הפרשה כשאברהם שב לבאר שבע, הוא מתבשר על הולדת רבקה - העתידה להיות אשתו של יצחק.

שבת שלי ומבנד!